

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **I.G.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 27 czerwca 2023 r.

kwestii wznowienia z urzędu postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 grudnia 2022 r. (sygn. akt II Akz 899/22) utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 1 lipca 2022 r. (sygn. akt VIII K Kop 96/22),

nie stwierdza podstaw do wznowienia postępowania z urzędu.

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego I.G. pismem z dnia 20 grudnia 2022 r. zwrócił się do Sądu Najwyższego z sygnalizacją konieczności wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem z dnia 15 grudnia 2022 r. Sądu Apelacyjnego w Warszawie (sygn. akt II AKz 899/22). Podstawą swojej sygnalizacji obrońca uczynił art. 9 § 2 k.p.k. w zw. z art. 542 § 3 k.p.k. w zw. z art. 544 § 2 k.p.k. Uzasadnieniem wniosku obrońcy jest okoliczność, że w składzie orzekającym w sprawie przez Sądem apelacyjnym w Warszawie zasiadała SSA I. S. powołana na stanowisko sędziego w tym sądzie na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018 poz. 3). Obrona ukazała także praktyczne konsekwencje ewentualnego uchylecia postanowienia i wznowienia postępowania ekstradycyjnego w niniejszej sprawie.

Prokurator wniósł o stwierdzenie braku podstaw do wznowienia z urzędu postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzut wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej uzasadniającej wznowienie postępowania z urzędu okazał się bezzasadny. Całość uzasadnienia wniosku sygnalizacyjnego sprowadza się do przytoczenia wybranego, dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego, a także sądów europejskich dotyczącego zagadnienia prawidłowej obsady sądu w kontekście m.in. reformy Krajowej Rady Sądownictwa ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3).

Analiza akt sprawy oraz uchwały KRS nie pozwala na wysnucie wniosku, jakoby zachodziła bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r. (I KZP 2/22, OSNK 2022, nr 6, poz. 22) brak podstaw do przyjęcia a priori, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Oznacza to, że należy wykazać in concreto, że z uwagi na dające się zidentyfikować okoliczności związane z powołaniem danego sędziego do sądu, istnieją tego rodzaju wątpliwości, iż sąd w składzie którego zasiada taki sędzia jest sądem nienależycie obsadzonym. Jak wynika z dokumentów, kwestia powołania sędzi I. S. orzekającej w sprawie nie wskazuje na zaistnienie takich wad, które powodowałyby konieczność uznania, że w istocie w tej konkretnej sprawie zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza opisana w art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k.

Zwłaszcza, że w tym zakresie poszerzonej argumentacji nie przedstawił sam skarżący, pozostając na bardzo ogólnych twierdzeniach. Poprzestał jedynie na obszernej rekapitulacji relewantnego orzecznictwa trybunałów międzynarodowych oraz Sądu Najwyższego w zakresie kryteriów oceny spełnienia przez sąd wymogu niezależności. Nie wskazał żadnych okoliczności, które in concreto prowadziłyby do potwierdzenia się sygnalizowanych przez niego obaw w odniesieniu do

niezawisłości wskazywanej sędzi. Niewątpliwie skarżący pokazuje nieprawidłowości związane z powszechnie identyfikowanymi defektami funkcjonowania KRS, ale brakuje pogłębionej refleksji nad osobą sędziego orzekającego w sprawie. To bowiem okoliczności konkretnej procedury awansowej w powiązaniu z tym konkretnym sędzią mogą całościowo dopiero uzasadniać wątpliwości co do bezstronności.

Powyższe rozstrzygnięcie nie oznacza jednak, że kwestia ta w odniesieniu do sędzi I.S. zostaje przesądzona ostatecznie. Kryteria oceny prawidłowej obsady sądów, które były prezentowane w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego z natury mają charakter zmienny i zależą od ilości oraz jakości uzyskanych informacji związanych z procesem nominacyjnym, decyzją co do startowania w konkursie przed organem o niekonstytucyjnym charakterze, czy też postępowaniem sędziego już po otrzymaniu nominacji w takiej wadliwej procedurze. Zagadnienia te mogą w przyszłości prowadzić do in concreto odmiennych ocen niż w niniejszej sprawie.

Należało zatem orzec jak w sentencji.

WZ

[ms]